

[Per Hækkerup.]

kun, fordi vi mener den politik og agter at føre den politik i den udstrækning, hvori vi får politisk magt til det.

Dernæst et par bemærkninger til udenrigsministeren. Jeg er glad for, at udenrigsministeren erkendte, at socialdemokratiet indtager en ansvarlig holdning over for de udenrigspolitiske problemer. Jeg er også glad for den måde, hvorpå hr. Per Federspiel formulerede sin vurdering i den henseende; den lå på linje med udenrigsministerens. Jeg er helt tilfreds med det svar; det kan stå alene uden min kommentar, og hermed er hr. Per Møllers artikel puttet ned i den papirkurv, hvor jeg allerede har sagt den hører hjemme. Den har ingen politisk interesse eller relevans efter det, der her er givet udtryk for fra venstres udenrigspolitiske ordfører og fra venstres partiformand, som samtidig er landets udenrigsminister. Jeg takker for de to udtalelser.

Udenrigsministeren sagde om det spørgsmål, jeg havde stillet vedrørende Danmarks eventuelle bidrag til en FN-styrke i Det mellemste Østen, at konturerne for en fredsordning er så usikre, at man ikke rigtig kan vide, hvad det vil komme til at dreje sig om. Det, der var min betragtning, var, at efter de udtalelser, der er faldet fra israelsk side, må man regne med, at Israel ikke vil føle sig tilfredsstillet ved en FN-politistyrke eller politiagtig styrke som den, vi har i Cypern, men vil have en styrke, som har egentlig militær kraft til at modstå et angreb, der sættes ind, hvis det sættes ind. Jeg forstår på ministeren, at det ikke har været diskuteret, men jeg vil gerne give tilslutning til udtalelsen om, at man — og det gælder også socialdemokratiet — er indforstået med, at Danmark, hvis FN appellerer til os, skal være med i en sådan FN-aktion, også selv om det kommer til at dreje sig om styrker med en betydelig sværere bevæbning end den, der er tale om f. eks. i Cypern.

Ministeren gjorde den bemærkning, at der ikke var tale om nogen nydannelse i spørgsmålet om anerkendelse og oprettelse af diplomatisk forbindelse. Nej, det kan ministeren for så vidt have ret i, men også kun for så vidt. Jeg lagde mærke til den morsomme formulering, ministeren havde i sin oprindelige tale; ministeren sagde: med stater, hvis eksistens vi anerkender, opretter vi underti-

den, men ikke altid, diplomatisk forbindelse. Det er godt, at ministeren og regeringen fortolker „undertiden“ som „sædvanligvis“ i deres praktiske politik. Hvilken form den diplomatisk repræsentation skal have, kan man naturligvis diskutere, men mig bekendt har man ingen diplomatisk repræsentation af nogen art i Nordvietnam, medens man i øvrigt normalt holder en eller anden form for diplomatisk repræsentation i de stater, man anerkender. Ja, der er selvfølgelig nogle, der er så små som Fijioerne, hvor man ikke mener det er nødvendigt, men de plejer at blive lagt ind under en eller anden ambasadør boende i nærheden. Men her har man altså ikke ment, det var nødvendigt, og det tror jeg er en klar politisk afgørelse, regeringen har truffet.

Jeg vil gerne sige i anledning af ministerens bemærkninger om, at jeg altid udtaler mig ansvarligt, at jeg har den skik, når jeg udtaler mig om politiske spørgsmål, at jeg gør det i den egenskab, jeg har som socialdemokratiets politiske ordfører, og det vil sige, at det er socialdemokratiets politik, jeg giver udtryk for. Jeg plejer at forbeholde mine personlige bemærkninger til gruppemøderne, og selv dér er de meget beskedne. Det er i de andre partier, man i dag anvender stokkemethoder, hvad vi jo altså aldrig har gjort, har jeg forstået.

Udenrigsministeren gjorde en bemærkning om min glemsomhed og henviste til oktober 1968. Den er virkelig så stor, at jeg ikke kan huske, hvad det var i oktober 1968; jeg forstår, at ministeren har haft en embedsmand, der har slået det op. Det kan jeg naturligvis også gå hen og gøre, men jeg mener, det drejer sig om handelskammeret i Østtyskland, hvis ikke min hukommelse er helt ringe. Det problem har vi jo diskuteret, og vi har erkendt, at når der ikke i erhvervs kredse, som vi havde grund til at formode det, var interesse for en sådan etablering, så var der ingen grund til, at vi pressede på.

Så kommer jeg til det spørgsmål, som vi — med urette mener ministeren — har gjort til et centralt problem i debatten. Det ved jeg ikke om man kan sige; størstedelen af den tid, vi har brugt, i hvert fald fra socialdemokratiets side og også fra regeringens side, har vi jo beskæftiget os med de europæiske problemer, lidt mindre med Mellemøsten, men derefter med Vietnamproblemet